

DE BALANS

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

'Ik beschouw de stad als mijn huis en noem mezelf ook een straatmens. Ik ben zelf veel op straat en voel me verbonden met de dak- en thuislozen die ik daar tegenkom. Tot voor een jaar of vijf geleden was de zorg als straatdokter informeel. Patiënten benaderden mij via hun netwerk. Ik had geen praktijkruimte en daarom nam ik ze vaak mee naar mijn huis voor onderzoek. Soms bracht ik ze naar een vriend die slaapplekjes in een container had. Inmiddels heb ik een kleine behandelruimte in een sporthal.

Ik beschouw het als mijn plicht om mensen te helpen, wie het ook zijn. Ik wil iederéén helpen. Dat voel ik heel sterk. Ik kan gewoon niet achteroverleunen en zeggen dat het niet mijn probleem is. Soms kun je door een kleine ingreep aan bijvoorbeeld een geïnfecteerd wondje grote problemen voorkomen. Ik kan mensen daar niet gewoon mee door laten lopen. Dak- en thuislozen zijn bij uitstek zorgmijders, vele willen niet naar de reguliere huisarts of ervaren een heel hoge drempel.'

STATUS

'Die "plicht" om voor de medemens te zorgen voel ik niet vanuit religieus oogpunt, meer vanuit het mens-zijn. Wel denk ik dat die drive bij mij sterk is bepaald door mijn achtergrond. Ik ben opgegroeid in Afghanistan en heb daar oorlog en veel ellende meegemaakt. Mijn vader was arts en hielp veel mensen kosteloos. Na schooltijd werden mijn zeven broers en zussen en ik door hem ingezet als hulpjes. We hielpen bijvoorbeeld met druppelsgewijs en later intramusculair vaccineren. Dat leerde hij ons gewoon. Uiteindelijk zijn zes van de acht kinderen zelf arts geworden.

Hoewel mijn vader als arts relatief rijk was en veel status had, weigerde hij daarnaar te leven. Hij had bijvoorbeeld geen auto en deed alles op de fiets. Ook kregen wij als kinderen nooit nieuwe kleding, want wij mochten er niet beter uitzien dan andere kinderen. Waar veel kinderen voor het Suikerfeest in het nieuw werden gestoken, werd mijn moeder naar de tweedehandsbazaar gestuurd voor kinderkleren.'

ACHTERSTANDSWIJK

'Die hang naar eenvoud heb ik van hem overgenomen. Mijn ouders vluchtten in de jaren negentig naar Nederland, ik ben hen in 1997 achternageisd. Ik was toen net afgestudeerd als arts. Ik woon in een achterstandswijk in Zwolle, in dezelfde straat als mijn ouders. Tot een jaar of tien geleden werd deze wijk junkiewijk genoemd. Dat is het niet meer, maar dat stigma kleeft nog steeds aan de wijk. Mensen zijn vaak verbaasd dat mijn vrouw – zij is specialist ouderengeneeskunde – en ik nog steeds in een gewoon rijtjeshuis in deze buurt wonen. We kunnen ons een mooier gelegen, groter, luxer huis veroorloven, maar het is een bewuste keuze om te blijven. Het is een heerlijk kleurrijke wijk, waar Nederlanders van alle kleuren en afkomsten bij elkaar wonen en waar ik veel contacten heb. Ik heb niets met statussymbolen, chic is niets voor mij. Ik ben een simpel mens.'

BALANS?

'Ja, hoewel mijn vrouw en ik een druk leven hebben is de balans prima. Een kwestie van goed managen, organiseren en onze agenda's synchroniseren. Het scheelt dat we geen kleine kinderen meer hebben en mijn ouders nog vitaal en zelfstandig zijn.' **Simone Paauw**

JASPER VAN OVERBEEK

Werk: Drie dagen per week als huisarts plus heel veel administratietijd.

Vrijwilligerswerk: Eén dag per week als straatdokter.

Persoonlijk: Getrouwd met Laila (46), specialist ouderengeneeskunde. Dochter Arzu (26) studeert hbo-v, dochter Bahar (21) studeert ICT.

‘Chic is niets voor mij’

Rouzbeh Zoubin (47) heeft een huisartsenpraktijk in Staphorst en werkt op vrijwillige basis als straatdokter in zijn woonplaats Zwolle. Hij woont bewust eenvoudig in een achterstandswijk.